

Predikan i Kindaholms församling 2015 av Tobias Bäckström

2 sönd i trefaldighetstiden

”Vårt dop”

Hes 36:25-28

Rom 6:3-11

Joh 3:1-8

Ps: 69, 54, 258:5-7, 236

Den som köper ett gammalt hus med avsikt att renovera detta brukar få erfara att det tar betydligt längre tid och blir betydligt dyrare än vad han räknat med. Har man gjort vid ett rum framstår de andra i så mycket sämre dager, och efter ett tag är man i gång och renoverar betydligt mer än vad man först tänkt sig. Dessutom finns risken att man upptäcker fukt och mögel när man börjar riva i golv och väggar. Till slut kanske man står där och inser att det hade varit betydligt bättre att helt enkelt riva huset och bygga nytt.

Det är detta som är samtalsämnet mellan Jesus och Nikodemos: renovera eller bygga nytt? Som farisé ägnade sig Nikodemos åt ständig renovering av människans natur. Man höll ständigt på att snickra och förbättra för att göra henne godare och bättre. Tio Guds bud räckte inte utan man lade till nya regler, förklaringar och förbud. Precis som det där gamla huset där man hela tiden hittar nya fel och man hamnar i ett ständigt lappande och lagande.

Men det duger inte säger Jesus till Nikodemos, hur du än håller på så kommer du aldrig bli färdig! Du måste riva och bygga nytt. Alltså, du måste födas på nytt! Men det handlar inte om den vanliga jordiska födseln, det skulle inte hjälpa att födas en gång till till *samma* typ av liv. Det är en andlig födsel som behövs, en födsel av vatten och ande. Domet i vattnet är det jordiska elementet med vilket vi får vara med om en andlig födsel, där vi får del av den Helige Ande.

Alla dagens tre läsningar handlar om den här hopplösa situationen som vi befinner oss i. En situation som Nikodemos säkert förstod, det var väl därför som han sökte upp Jesus. Vi befinner oss i en situation som vi inte själva kan ta oss ur. Genom att anstränga oss kan vi förstås förbättra fasaden, särskilt om vi kladdar på riktigt mycket färg. Men under ytan är det ju lika eländigt som det varit hela tiden. Vi kan inte själva förbättra oss, vi kan inte av oss själva bli goda människor. Gud måste ingripa! Det krävs en gudomlig nyskapelse, en pånyttfödelse, vi måste födas av vatten och ande.

Det är här vi har skillnaden mellan *moral* och *kristendom*. Det finns många som tror att detta att vara kristen i första hand handlar om att utföra goda gärningar. Att följa Guds bud, Jesus bergspredikan och lappa och laga.

Men det är inte detta kristendomen går ut på, att vi ska anstränga oss att vara lite godare än andra. Visserligen handlar kristendom om gärningar, men inte *mina* gärningar, utan om *Guds* gärningar.

Vad är det för gärningar Gud har gjort? Ja, Paulus talar om detta i sitt brev till romarna. Jesus har dött för oss på korset. Det var hans viktigaste uppgift när han blev människa, han tog på sig syndens straff i vårt ställe.

Förr i tiden i Sverige så hade vi dödstraff, en person som begått ett allvarligt brott som mord, kunde bli avrättad för detta. Och mer straff än så kan ju en människa inte få. Har han fått plikta med sitt liv så finns det inget mer man kan utkräva. Ingen springer fram och piskar liket för att han ska ha mer straff.

När det gäller våra synder så är straffet utdömt. Det var så allvarligt att straffet blev döden. Avrättningen är också genomförd och det finns nu inget mer att utkräva. Som Paulus skriver: ”Den som är död är frikänd från synden.” Ja, en person som tagit sitt straff kan inte längre anklagas för något brott.

Men man kan ju ändå fråga sig: vad har detta med oss att göra? Det är ju vi som har syndat, men Jesus blev straffad. Vad hjälper det oss? Ja, det är här dopet kommer in i bilden. ”Genom dopet har vi dött och blivit begravda med honom”, alltså Kristus. Dopet är själva kopplingen mellan Jesus död och oss. När vi döps, dör vi en symbolisk död, då får vi också del av det som skedde på korset. När Jesus dog på korset var det Guds gärning *för* oss. När vi döptes var det Guds gärning *i* oss.

Genom Jesus död har synden *neutraliserats*. Vi är fria från synden, inte så att vi är syndfria, vi begår fortfarande synder, men de kan inte längre fördöma mig. Domen är ju utdömd och genomförd.

Men det fantastiska är att Gud inte nöjer sig med detta. Vi är i och med dopet inte bara tillbaka till ruta ett. Hade Gud lämnat oss där hade risken varit stor att vi hamnat i samma elände igen. Då hade det blivit som Nikodemos först trodde när Jesus talade om nyfödelse: den vanliga födseln *en gång till*. Och genom en ständig återfödelse hade vi förvisso fått en ny chans för varje gång, men varje gång hade vi också hamnat i klistret. Att ständigt hamna på ruta ett är ingen lösning.

Men som Paulus säger: vi har inte bara dött med Kristus, vi har också uppstått med honom. Vi har inte bara blivit frikända från vårt gamla syndiga liv, vi erbjuds ett nytt liv. Gud gör mer än att neutralisera vårt tillstånd, han lyfter oss till högre höjder.

Det som har fötts av kött är kött, nu vill Jesus att vi också ska födas av ande. Den helige Ande är Guds gåva till oss i dopet. Gud är kärlek och den helige Ande är Guds kärlek som ingjuts i oss. Vi kan inte ge kärlek om vi inte först har mottagit kärlek. Så låt oss ta emot Anden, som vi redan tagit emot i dopet, i konfirmationen, låt Andens vind blåsa in i ditt liv så pånyttfödd och kan leva det nya livet med Gud.